

„הם הרגו את הלביאה מפני שהזדקנה, ועכשיו

הם משליכים אותי, מפני שאינני צעיר...”

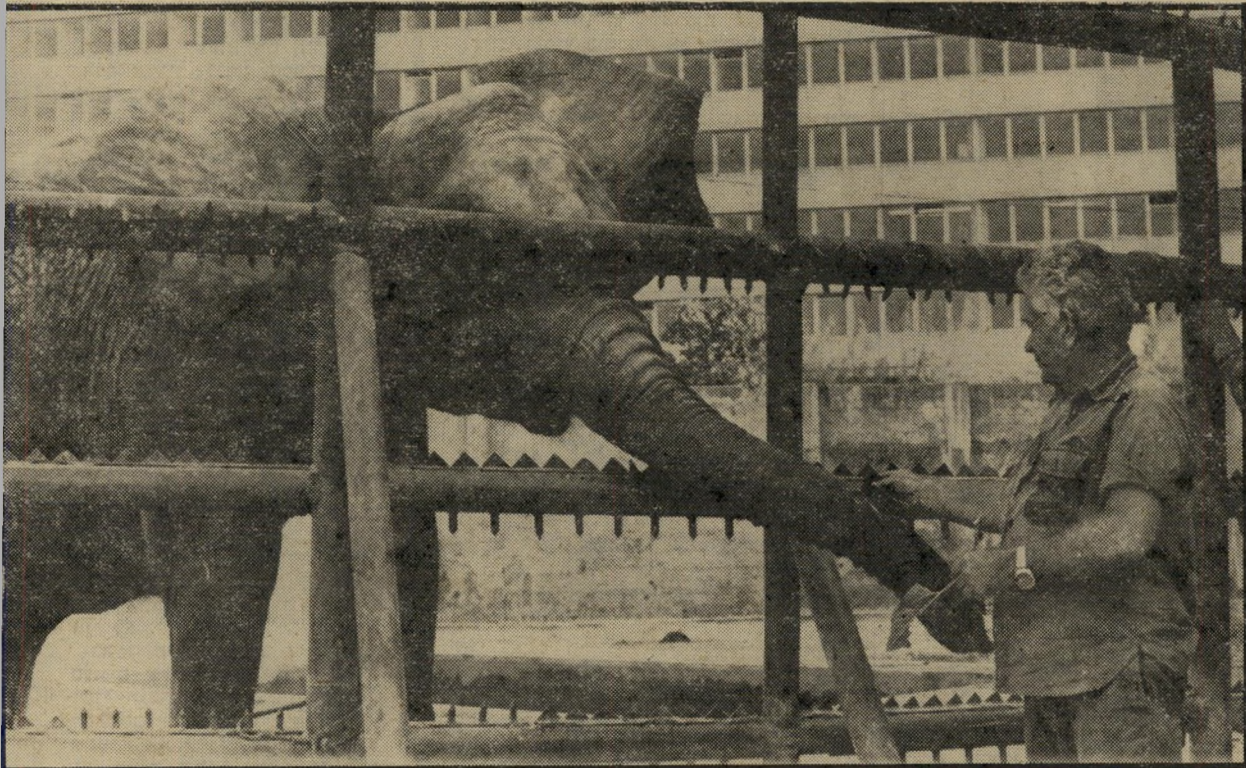
שלום לטורפים

מאת

יצחק שטיינברג

מדוע הרגו את הלביאה? שאלתי, כשי הגעתי בבוקר לעבודה. רצתי מיד אל האחראי ונאמר לי שהיא היתה זקנה וחבל על המקום שהיא תפסה. מאז הבריחה לי שיטפלו בכל הייה עד הרגע הי אחרון? כעת החליטו לסגור את גן החיות ולי

פיליה „דולי“ החליפה את ה פילה „מותק“ זל, שעליה הצליחו ילדי ת”א לרכב ולהשתעשע, עד שיום אחד הרגה

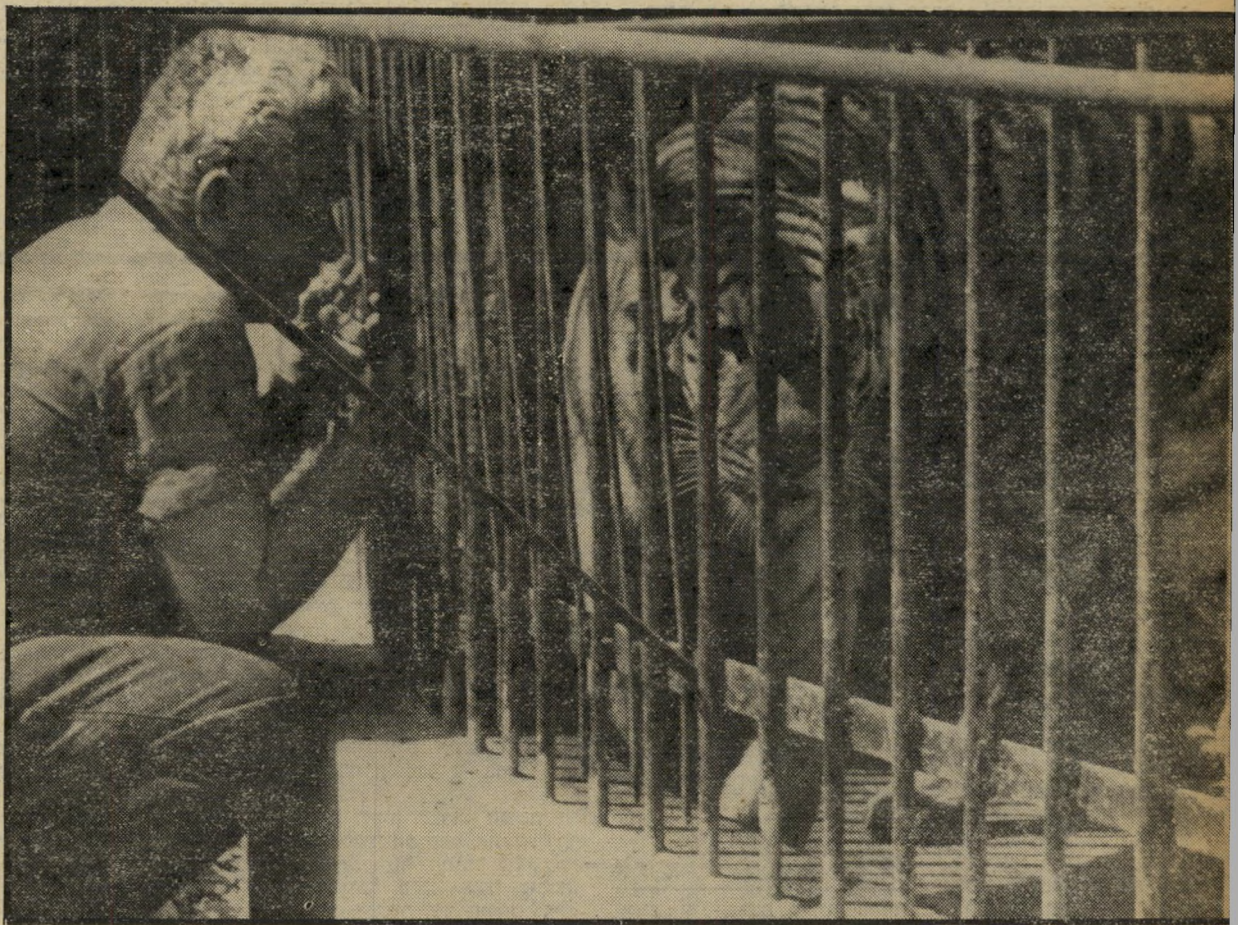
כרידה מדולי

את אחד מעובדי גן החיות, ומאז הורחקה מהכלוב ודולי תפסה את מקומה. סגירת הגן גורמת לי לעגמת נפש. כשאני מסתכל על בניין העירייה מבעד לכלובה של דולי, החיים נראים לי אכזריים.

העביר את כל החיות לסאפארי. אני מבין שהחיות יעברו לתנאי מיחייה מרווחים ומתאימים להם, אבל לי לא מחכים ב ספארי ואני לא יודע איך אוכל להיפרד מהחיות.

היום אני בגיל 52 ואחרי 30 שנות עבוד בה גן החיות פתאום רומזים לי שאין בי עוד צורך. אני נחשב לעובד העירייה וקשה לי להאמין שתימצא לי עבודה ב עירייה. אני רגיל לעבוד עם חיות, איתם אני מסתדר יותר טוב מאשר עם בני אדם.

בגן החיות, כשנכנסתי לנקות כלוב, הייתי מבקש מהחיה לזנו והיא היתה נש מעת לי. כני האדם מהעבר השני של הכלוב היו זורקים אבנים או אוכל, וכי

„אני רגיל לעבוד

עם חיות,

איתם אני מסתדר

טוב יותר

מאשר עם בני אדם”

שהייתי מעיר להם הם היו עונים לי ב חוצפה שזה לא ענייני ושלא אתערב.

נולדתי בארץ, סיימתי בית ספר תיכון בתל אביב והתנדבתי לפלמ”ח. עורתי ב הבאת עולים מספינות מעפילים וגם נהי פסתי והוגליתי לקפריסין. כשהוחזרתי לארץ עברתי למשק נען. עבדתי בשדות ותמיד מצאתי את עצמי מטפל בחיות. יום אחד, כשהורתי לתל אביב, היה ברור לי שאנסה להתקבל לעבודה בגן החיות.

בהתחלה, שלחו אותי לעבוד עם הציר פורים ואחרי תקופה קצרה הריגשתי צורך

מסוכנת ויפה. שלמה, בן זוגה, הוא קנאי מלידה, אפילו לי הוא לא מרשה לשוחח איתה. לזוג הטייגרים נולדו בנן שני גורים. שלמה עדיין לא הסתגל לחיי הכליאה ומנסה מדי פעם לברוח.

אני מנהל עם הטייגרית „נא“ ווה, שהובאה מסיביר. היא מצליחה לרתק קהל רב סביבה, מכיוון שהיא נחשבת לחיה

שיחה אחרונה